

KIAULĖ PAS KIRPĖJĄ

Mažiaus Bertoldo plaukai jau kelias savaites siekė žemiau apykaklės. Ir mama suko galvą, kaip jį nuvesti pas kirpėją. Ji sakė, kad jis atrodo tarsi mergaitė, ir kitaip įžeidžiamai vadino. Tačiau Bertoldas, nors šiaip buvo gan geras, tik papurtydavo galvą ir vis atsisakydavo:

– O jeigu aš nenoriu!

Taip elgėsi, kadangi ilgėjosi anksti mirusio tėvo. Ir išvis, vyrukas greičiau būtų davęs ištraukti iltinius dantis, negu nukirpti plaukus. Štai koks jis buvo.

Tada mamai kilo viena mintis. Ji pažadėjo nuvesti sūnų į „Zoologijos sodo kirpyklą“. Ir Bertoldas tuojau sutiko. Mat „Zoologijos sodo kirpykla“ buvo nepaprasta. Pirma jie turėjo pereiti vyrų saloną. Čia vyrai buvo ištepami plakta grietinėle ir skutami, ir Bertoldas tylo-
mis plūdosi, kad jam dar neauga barzda. Paskui rado

poną, nepatenkintą savo atlėpusiomis ausimis. Ir jis leidosi, kad kirpėjas tol lenktų jas įkaitintomis žnyplėmis, kol jos dailiai ir tvarkingai prigludo prie galvos. Senam ponui, kurio makaulė buvo plika kaip biliardo rutulys, kirpėjas pabarstė plaukų sėklų, jo padėjėjas atėjęs jas apliejo ir sėklos tuojau sudygo. Bertoldas nusi juokė ir paklausė, ar iš jų išaugs gėlės. Tada tas ponas supyko. Ir mama greitai sūnų nusivedė.

„Zoologijos sodo kirpyklos“ vaikų kambaryje buvo dar įdomiau. Priešais kiekvieną veidrodį stovėjo gyvūnas, savaimė suprantama, gyvas, vaikai lipo ant jų, plekšnojo per nugaras, šėrė, kasė jiems paausius ir beveik nejuto, kad tuo metu kirpėjo pameistrys kerpa jiems plaukus. Ten buvo ponis, asilas, kiaulė, elnias, drambliukas, šuo senbernaras ir prijaukintas vieneragis.

Kai atėjo Bertoldas, ten jau buvo daug vaikų, ir tik-tai kiaulė viena gulėjo ant kilimo ir kriuksėjo. Su vaikais nebuvo galima rasti bendros kalbos, nes visi jie nenorėjo sėsti ant kiaulės, kaip ir Bertoldas, ir kiaulė dėl to tylomis tarė:

– Užtat tu man atsiimsi!

Trumpai tariant, kiaulė buvo pabalnota ir Bertoldui teko ropštis ant jos. Vos tik-tai ten įsitaisė, priėjo



kirpėjas su žirkklėmis ir šukomis ir pradėjo kairėje galvos pusėje kirpti plaukus. Staiga kiaulė pamindžikavo ant vienos kojos, ant kitos ir pareikalavo:

– Paglostyk mane!

Bet berniukas papurtė galvą. Tada kirpėjo žirkklės skaudžiai jam bakstelėjo. Vaikas netyčia sudavė kiaulei kulnais į šonus, ir ta tuojau ėmė piktai lakstyti po saloną.

Kirpėjas atsisėdo už Bertoldo kiaulei ant nugaros ir bandė kirpti toliau. Kiaulė kaip įgelta lakstė šen ir ten ir baisiai nervino kitus gyvulius. Šie labai pyko, o vienaaragis atsigręžė ir pakuteno savo ragu kiaulei šoną. Ta sužviogė, išlėkė pro duris, perbėgo vyrų saloną, nukurnėjo laiptais žemyn ir atsidūrė gatvėje.

Ar galite įsivaizduoti, kaip tai atrodė?

Kiaulė su vaiku ant nugaros, kuriam kairėje pusėje nukirpti plaukai?

Mirk iš juoko.

Gatvėje tuojau sustojo tramvajus. Piestu atsistojo autobusas. Pagaliau kirpėjas nukrito ir liko sėdėti tarp tramvajaus bėgių. Bertoldui toks jojimas pradėjo patikti. Bet paskui kiaulė įsmuko į vieną vilą, užbėgo laiptais į viršų, pasileido koridoriais ir, kadangi durys buvo atviros, įlėkė į vieną kambarį. Ir ten sustojo.